

Aprilo 1972 - N° 83 B

LA JUNA PENSO

F 47 - Laroque-Timbaut (Francio)

Werner SCHMID:

(Trad. Fr. Bierhoff)

La rentumo, kiun ni pagas

Iro tra la praarbaro

ne estas sendanĝera afero. Oni facile povas perdi la vojon kaj erarvagi, tial ke ne ekzistas vojoj kaj antaŭ ĉio ankaŭ ne vojmontriloj. Oni devas mem trarabati al si la vojon per haktranĉilo, per kiu oni disbatas la malaltan arbustaron kaj per kompasoj, kiu montras al ni la direkton, ĉar estas neeble sin orienti laŭ la pozicio de la suno aŭ de la steloj.

Se oni volas kompreni al si la demandon pri rentumo, tio similas nuntempe preskaŭ tian migradon tra la praarbaro. Dum iuj laŭdegas la rentumon kiel la poluson de la ŝparemo, kondamnas ĝin la aliaj kiel ekspluaton kaj ĉefan malhelpon de ŝparemo. La rekomendantoj de la rentumo laŭdegas ĝin kiel politikan ekonomian neceson, eĉ kiel ĉefan motoron de la ekonomio, la aliaj asertas, ke ĝi ĝenas la politikan ekonomion senrajte, ke ĝi plikostigas nian vivaranĝon kaj estus kvazaŭ sablo en la radaro. Finfine venas tiuj, kiuj asertas, ke la rentumo estas

malmorala, estas bonmore malaprobinda, al kio la amikoj de la rentumo respondas, ke tio estas nevera, almenaŭ troigita kaj tutcerte ekonomie neapogebla tezo, ĉar la ekonomio obeas proprajn leĝojn, kiuj ne povas konformiĝi al moralaj principoj. Kiel povus simpla civitano sin orienti en tia praarbaro de opinioj?

Kaj tamen — per la kompasoj de sana, homa intelekto kaj per la haktranĉilo de senantaŭjuĝeco devas esti eble trovi kaj trarabati al si la vojon tra la arbustaro. Pri tio oni devas sin apogi fide al la vorto de la eminenta angla ŝtatestro Gladstone, kiu iam difinis, ke tio, kio estas bonmore malĝusta, ankaŭ ne povas esti ĝusta en politika ekonomio. Do ni vidu.

En la lernejo oni lernas,

ke Joĉjo, ricevinte je Novjaro siajn diversajn baptoĝepatrajn mondonacojn sumigantaj je 100 Fr*), portinte ilin en bankon kaj enskribiginte ilin en ŝpar-

*) En la tuta artikolo temas pri *svizaj frankoj*, kies valoro estas: 1 us. dolaro = 4.30 sv. fr.

tion ni komprenis. Sed ĉu ĝi entute estas konsiderinda? Ĉu ne ni ĉiuj ricevas rentumon? Ĉu tio eble ne tenas ekvilibrilon? La sviza kampokulturo estas ŝarĝita per ŝuldoj je 8 miliardoj da frankoj. Je meza procentaĵo de 4% rezultas ĉiujara rentumpago de 320 milionoj da Fr. La sviza federacio estas ŝarĝita per ŝuldoj nuntempe je 5 miliardoj. Tio postulas je

La rentumo ne falas el la ĉielo,

laboralsalajro".
labora enspezo, des pli malgranda la je la laborprofito. Ju pli granda la sen- spezas per rentumo, tio mankas al alia da de sia laborprofito. Tio, kion ni en- taniĝon ajn, tion devas detranci la gran- Kion enspezas la malgranda loĝo sen La donaco de la banko venas el lia poŝo. umon, tio mankas al ĝi je la laborprofito. Tio, kion ĝi devas pagi kiel rent- Tial ke la banko devas ankaŭ ĉi tiom pro- tumon. Sed ne je 3%, sed minimume je 4. banko monon, por kiu ĝi devos pagi ren- ŝparoj ne sufiĉos, ĝi prunteprenos de kaj fondos propran entreprenon. Ĉar ĉiuj loĝo spertos tion, kiam ĝi estos 20-jara banko devas pagi por la pruntoj. Nia la rentumpagoj, kiujn la ŝuldatoj de la sako. Tiu rentumdonacoj estas pagataj el eble la banko ne pagas tion el la propra se oni klarigus tion demandon. Kompre- loĝoj kaj Manoj. Dume estas tre utilaj, aldonon, kiam ĝi donacas al la multaj ego, de kie la banko prenas ĉiujare tion Sed, strange, oni ne ekscias en la ĵern- ŝpari, ŝpari!

stariĝi sin. Tial, karej infanoj, ŝparu, ponebla mono, per kiu ĝi povas mem- ĵerntempo, havu certan kvanton da dis- ĵaroj, por ke loĝoj, ĉiuj, ĉiuj, ĉiuj profesian mo kaj procentoj de la procentoj post 20 sumo tu ĉi mono pligrandiĝos per rentu- da rentumo. Tio ĉi ĉiuj kalkulas, ĝis kiu 103 Fr., ĉar la banko aldonis al ĝi 3 Fr. ĵibron, havo post unu jaro bonhavo de

Tio nun dependas de tio, kiam parton ni posedas el la popolhavo. La sviza

Ĉu ni pagas pli multe da rentumo ol ni enspezas?

restas ankoraŭ la demando: ĉu ni pagas pli multe da rentumo ol ni enspezas?

per aliuj vortoj: en ĉiu prezo, kiam ni estas ŝuldoj devas pagi la impostpaganto. prezoj je tiu pasteco. La rentumojn de la premias la konsumantojn per la produkt- sulkrentumojn el propra poŝo. Ĝi partio- kultivistoj ankaŭ ne povas pagi siajn ni pagas, estas kapitalrentumoj. La agri- Proksimume 70% de la ĵuprezoj, kiujn ĵantojn je la aĉeto.

domposedantoj ekzemple ne pagas la rentumsumon de 12 miliardoj da Fr. el La kalkulo estas rapide farbla. La domposedantoj ekzemple ne pagas la

Kiamaniere estas pagataj ĉiuj el rentumoj?

kaj kondukas nin al la alternativo:

Tiu ĉi nombroj estas konsiderindaj rentumo-sklaveco havas certan rajligon. rentumo povas eterniĝi. La koncepto pri cento sen redukto de la ŝuldasumo. La repagita 5-toje en la daturo de unu jar- jarojn, kio signifas, ke la ŝuldasumo estas unvaloro de 5% ĉi tiu tempo daŭras nur 20 ŝuldasumo restis je la sama alteco. Je rent- 25 jaroj ree estas repagita, tamen la la ŝuldo ĉiam plu-ekzistas kaj post pliaj estis repagita al la prunteadoninto, tamen la daturo de 25 jaroj la tuta ŝuldasumo kalkulo. 4% da rentumo signifas, ke en rentumo estas ankaŭ videbla ĵaŭ alia

La granda malĵustajo kaj pezo de la de entute 1,2 miliardoj da Fr. procentaĵo de 4% rezultas ĉiujare pago minimume je 30 miliardoj da Fr. Je meza kajn ŝuldojn en Svizlando oni taksas devas pagi la impostpaganto. La hipote- 3% ĉiujare 175 milionojn da Fr., kiujn

En la jaro 1954 oni legis plendajn artikolojn pri la senvalorigo de la rentumoj en "Neue Zürcher Zeitung" kaj aliaj gazetoj kaj pri la ekstrema malfacileco investi kapitalon. La jaroj de la bona konjunkturo sekvigis, ke la homoj sparis konsiderindan parton de sia pligrandiganta enspezo, metis ĝin en bankon, kaj pro tio plimultiĝis la oferto de la prunte-donata kapitalo. Pro tio estis tute nature, ke la procenta malaltiĝis. Ĝi emis faligi malpli ol 3%, kaj pro tio por certaj sociaj kialoj estis veninta la momento por trunpeli aliarmon. Oni alvokis helpon de la ŝtato. Ĝi devus interveni. Ĝi kapitalotero ne plu pligrandiĝu. Ĝi ste-

Cu la ŝtato manipulu la procentaĵon?

Ŝtata kapitalo kaj kun malaltaj ĵusumoj. La fondus sian "Migros". Li laboris sen goca sekreto de Gottlieb Duttweiler, kiam mantoj. Tio ja antaŭ estis la granda nertordoni siajn produktaĵojn al la konsum-cias ŝtato. Tio oni legis la 30-an de novembro 1956 en la "Neue Zürcher Zeitung", kiam la plialtiĝo de la procenta estis proponita por diskuto. Kaj la 15-an de junio 1959 federacia konsilisto Strenli konkorse kun la sama demando decidigis por libereco de la natura evoluo. Tio ĝi natura evoluo tiam estas tre dezirata, kiam el ĝi rezultas plialtiĝantaj procenta-joj. Tiam oni pretokste antaŭenŝovas, por ne videbliĝi la interesojn de la kapitalistoj, la rentulojn, pri kiuj oni plendas, ke ili devas vivi mizere kaj devas morti pro malsano. Pri tio, ke ili estis ekspulz-tataj pri sia laborenspezo dum sia tuta vivo per la rentumo, pri tio oni preteras ne paroli. Tute ekster tiu demando ne ekzistas rajtiga dokumento en nia ŝtato, kiun devigus la ŝtatajn regnestrojn direkti la financon merkaton.

se la procentaĵo malaltiĝas. Tiamaniere oni ofte solisimas. Tute malpravave, kiel la ciferoj pravas. Deposit 1968 ĝis 1961 la

La ŝparemo estas detruita.

La nacia banko estis invitata proponi pli grandan kapitalaĵeksperton por ke la enlanda kapitalotero plimultiĝandiĝu. Intervenoj de la ŝtato en la labregula merkato-procedo estas ĉiam durtancaj. Antaŭ tio, kiam ili servu al la ekonomia grupo. Artefarita plimultiĝando de la kapitalotero nur utilas la rentum-enspez-zantojn kaj estas ĝe la ŝarĝo de la rentum-paganta socioparto. Pro tio estas karakterize, ke de tiu ĉi flanko estas vorkata la ŝtata helpe nur dum malpligrandiganta procentaĵo. Kiam estas postlata ŝtata helpe de la laborista flanko dum plialtiĝantaj procentaĵoj, tiam oni apelas al la libereco de la naturaĵ fortoj. Ener-ĝe oni devos sin turni jam antaŭe kon-trau tiuj, kiuj volas daŭre fiksi la nuan ĵiproteko, tute egale kiam ĝi kostus.

La pruvota aserto estas ĉar sur mal-ĝusta mezurilo kaj fiksus nian landon sur politiko de malikara kapitalo, tio estas sur fundamento, kiu evidentiĝis en multaj landoj kiel nekuracebla difektio de infla-cia ŝtato. Tio oni legis la 30-an de novembro 1956 en la "Neue Zürcher Zeitung", kiam la plialtiĝo de la procenta estis proponita por diskuto. Kaj la 15-an de junio 1959 federacia konsilisto Strenli konkorse kun la sama demando decidigis por libereco de la natura evoluo. Tio ĝi natura evoluo tiam estas tre dezirata, kiam el ĝi rezultas plialtiĝantaj procenta-joj. Tiam oni pretokste antaŭenŝovas, por ne videbliĝi la interesojn de la kapitalistoj, la rentulojn, pri kiuj oni plendas, ke ili devas vivi mizere kaj devas morti pro malsano. Pri tio, ke ili estis ekspulz-tataj pri sia laborenspezo dum sia tuta vivo per la rentumo, pri tio oni preteras ne paroli. Tute ekster tiu demando ne ekzistas rajtiga dokumento en nia ŝtato, kiun devigus la ŝtatajn regnestrojn direkti la financon merkaton.

Sed en ambaŭ kazoj la rentumoj signi-fas ŝarĝon. Tiel por tiu, kin devas pagi lin, kiel ankaŭ por la tuta politika ekono-omio. Tio estas tre grava ĵintine por nia eksporto. Rakte la truktiga ĵintino de laj malaltaj rentumoj sur la produktadkos-toj kaj pro tio sur la konkurakapleco de nia eksport-industrio ne povas esti sufiĉe alte takata. Oni povis legi la 12-an de novembro 1953 en artikolo de prof. Boss-hardt en la "Neue Zürcher Zeitung" (Nova Zurika ĵurnalo). Tio estas evidenta. Tio pli malalta la rentumŝarĝo de la masturmado, des pli konkurakapla ĝi estas kaj des pli malmalutilkoste ĝi povas esti proponita por diskuto. Kaj la 15-an de junio 1959 federacia konsilisto Strenli konkorse kun la sama demando decidigis por libereco de la natura evoluo. Tio ĝi natura evoluo tiam estas tre dezirata, kiam el ĝi rezultas plialtiĝantaj procenta-joj. Tiam oni pretokste antaŭenŝovas, por ne videbliĝi la interesojn de la kapitalistoj, la rentulojn, pri kiuj oni plendas, ke ili devas vivi mizere kaj devas morti pro malsano. Pri tio, ke ili estis ekspulz-tataj pri sia laborenspezo dum sia tuta vivo per la rentumo, pri tio oni preteras ne paroli. Tute ekster tiu demando ne ekzistas rajtiga dokumento en nia ŝtato, kiun devigus la ŝtatajn regnestrojn direkti la financon merkaton.

procentaĵo malaltigis por ŝpardeponaĵoj de 2,93 al 2,77%. En la sama periodo la ŝpardeponaĵoj pligrandigis de 1134,3 al 2076,7 milionoj da Fr. Ankaŭ tiuj ĉi ciferoj evidente pravas: la malaltiganta procentaĵo dum plena okupo estas premiso por ŝparado. Sed tio nun ne signifas, ke la ŝtato eble nenature malaltigu la procentaĵon, ĉar alikaze la kapitalo aŭ defluas eksterlanden aŭ strikas, kiel ni ĉi-sekve vidos.

En tiu ĉi rilato estu montrite, ke la alteco de la procentaĵo por la bankoj estas tute malgrava. Por ili estas decida la diferenco inter la rentumo, kiun ili devas pagi al la ŝpardeponanto kaj tiu, kiun ili ricevas de siaj ŝuldantoj.

La senkatena evoluo

de la financa merkato tamen ankaŭ kreas insidojn. Ni jam malkovris, ke la monoposedanto, kiu pro iu kaŭzo povas disponi pri multe da prunedona kapitalo, havas pli longan levilstangon kaj pro tio perforte povas atingi rentumon. La kapitalo povas striki. La bankoj ekzemple povas organizi kreditstrikon. Tiamaniere en la postmilitaj jaroj, ĝuste tiam, kiam la kapitalkvanto sekve de la bona konjunkturo kreskis kaj malalten premis la procentaĵon, ili aranĝis tielnomatan „Gentleman's Agreement” — tio estas interkonsento inter honestuloj! — ke ili nenialkaze donos hipotek-krediton sub 3½%.

„La rentumo por unuaj hipotekoj povis resti je 3½% dank' al la interkonsento de la bankoj kaj de la asekuraj kompanioj” konstatis la direktoro de grand-banko la 21an de februaro 1955 en la „Neue Zürcher Zeitung” kaj aldonis, ke estus bedaŭrinde, „se la interkonsento pro plimultigita oferto de mono por pli malalta rentumo fare de privatuloj kaj pensiokasoj — tute kontraŭ ties interesoj — estus nuligita! La malfacilaĵo pri procentodono, tio estas la abundeco de la ofertita kapitalo, do evidente kondukis

al premo sur la procentaĵo. La kapital-striko, organizita de la bankoj, kontraŭagis.

La nacia banko helpis la bankojn,

per altigo de sia diskontaĵo de 2 al 2½% en majo 1957. La diskonto estas rentumo, kiun la nacia banko postulas el la pruntaĵoj, kiujn ĝi donas al bankoj kaj entreprenoj. Per tio ĝi faris signon al komuna plialtigo de la rentumo. Ĉar se la bankoj devas pagi pli altan rentumon al la nacia banko, do kompreneble ili postulos konforme pli el siaj klientoj.

Nun la nacia banko havis sendube alian kaj aprobindan kaŭzon por sia plialtigo de la diskonto. Tiamaniere ĝi volis redukti la moncirkuladon, por haltigi la ĝeneralan prezaltiĝon. Plikostigante sian monon, ĝi intencis atingi, ke malmulte da mono cirkulu. Tio estis teorie ĝusta, ĉar per tro granda plimultigo de la cirkulanta mono proporcie al la oferto de komercaĵoj la prezoj altigas. Ĝi fakte sukcesis haltigi la prezaltiĝon dum kelka tempo. Samtempe ĝi krom tio ŝirmis la interesojn de la kapitalistoj per pli alta procentaĵo, tio verŝajne estis por ĝi oportuna, ĉar ĝiaj simpatioj prefere iras al tiu flanko. Sed la nacia banko estas povinta plialtigi la diskontaĵon por bari la inflacion sen neceso de plialtigo de la kapitalprocentaĵo. Ĝi nur bezonus zorgi pri tio, ke la trezorigo de la mono, la artefarita nesufiĉa oferto de la kapitalo, ne estu ebla, nome se ĝi ordonus ŝirmrimedojn kontraŭ tiu ĉi stagnado de la mono. La kapitalstriko ne estas io alia, ol monstrikto. El la supraj citoj de bankdirektoro estas evidente, ke ekzistis sufiĉe da mono por oferti ĝin al la hipotek-ŝuldantoj je malalta procentaĵo. Sed oni retenis ĝin por konservi la procentaĵon. Se ekzemple la nacia banko estus deklarinta, ke ĝi rezervas al si la rajton jutage revoki certajn bankbileto-seriojn por ŝanĝi ilin kaj samtempe postuli alpagon de 5%, tiam la bankoj estus tuj donintaj la monon al la ekonomio en formo de malkara kredito por liberigi el tiu danĝera fatalo. Tiuj ĉi pripensoj montras al ni ion tre valoran:

ne rimarkis, ke ili kondukis per tiu el
 sinjoroj de la Volksbank (popola banko)
 el pura oro de diametro de 670 km". La
 kuniĝi tiam sumon, ĉar ĝi egalas ĝlobon
 mono de tiu el mondo ne sukcesis por
 ganta sumo de 14921 kvadrilionoj. La
 kun procentoj de la procentoj al la ĝi-
 3%, tiu el estus plimultipliginta ĝis hodiaŭ
 nulo de nia jaralkulo nun trankon po
 ĝi skribis: "Se oni rentumigis en la jaro
 Schweiz, Volksbank (sviza popolo banko),
 kiam antaŭ kelka tempo sprite anoncis la
 don —, tio montrigas ankau el kalkulo,
 granda kapitalo unue devas porti la per-
 kio kompreneble la posedantoj de mal-
 por nur ebliggi ĝian servan funkcion — al
 postulas ĉiam denove detruon de kapitalo

Akcesore dirite: la procenta sistemo
 ko de konstruktredito kaj hipotekoj.
 ne povas esti konstruata loĝejo pro man-
 la pli altaĵn rentumojn kaj tiuj, por kiuj
 Sviza Banksoceito ĉiuj, kiuj devas pagi
 al la felicia ĉefdirektoro Schärer de la
 la aferoj progresis tro multe". Opozicias
 greso: "Ni estas felicaj ke ĝi okazis, ĉar
 culo al tiu financa krizo, al tiu maĵro-
 ĉe privataj). Komentario de bankopoten-
 necesan monon por konstruo de lernejo
 estas trovoblas). Komunumo devis serĉi la
 financa merkato sekigis, hipotekoj apenaŭ
 tuj realigis kaj la procentaĵo aligis. La
 troan investon. La kapitalistiko pro tio
 stampita kiel patriota ago, kiu malhelpas
 Reteno de la kreditadono estis kvazau
 preneble tuj al plialtigado de la procentaĵo.
 sanigilo — kreditimigo kondukis kom-
 aranĝoj — kaj samtempe laŭdegita kiel
 federacia registaro. La intencita per tiuj
 aranĝoj de la konstrukturo-bridado de la
 novaĵ okazintaĵoj sekve de la malceligis
 la financaĵoj rondoj, tion pruvas la plej

Kiel gravaj estas altaĵ procentaĵoj por
 sanktaĵ.
 ktp. Sed la protekto de la procentaĵo estis
 kstus konstruitaj pli multe da loĝejoj
 plimalgrandigita, kontraste pligrandigita.
 procentaĵon, tiam la konstruado ne estus
 evoluan, tio estas lasus falli libere la
 Se oni estus liberiginta la procentaĵ-

Procentaĵo povas fariĝi ekonomia malhelpaĵo.

por ne interrompi la plialtigadon de la
 kapitala kvanto kaj jasi plien malkaŝti la
 procentaĵon. Ju pli ĝi malaltigas des pli
 bone. Kiam malaltigas la kapitala-enspezo
 tiam altiĝas la laborespezo. Sed ĉe ni oni
 timas tian aranĝon. Tial ke la procentaĵoj
 estas sanktaĵ. Kaj pro ties garantio oni
 maltracajn virinojn kun ties 6,3 milionoj
 da ŝparlibretoj kune entenanataj ŝparkapi-
 talon de 14 miliardoj. Kvazau-tiuj estus
 la ĉeĵaj reni-enspezantoj! Sed pri tio ke
 por tiuj samaj ŝpartaĵoj per la inflacio,
 ja konstanta monsenvalorigo, la monsumo
 de iliaj ŝpartaĵoj pli kaj pli malgrandiĝas,
 akceptovo de la tranko de 1939, la tranko
 de 1964 ĉe ne plu atingas tian de 50 ra-
 pri tio oni ne parolas. Kompare kun la
 1839 1000 Ft. en sia ŝparlibretoj, povas
 aketi per tiu sumo nuntempe tiom, kio
 li en 1939 ricevus por 500 Ft. Nuntempe
 la kapitalistoj ne bezonas tian ion ajn.
 Unue la nacia banko tute ne pensas sin
 okupi pri la problemo de garantio en
 moncikruita kaj due la kapitala havas
 alian eblecon eviti la sekvojn de la mal-
 plialtiganta procentaĵo, ĝi organizas la

Oni devas certigi la moncikruadon

kalkulo la tutan rentumistemon al ab-
 surdo. La homo, kiu tiun ĉi solan trankon
 estus rentumiginta en la jaro nulo, do
 estus posedanto de neimagobla havaĵo,
 kondiĝe ke la rentumistemo de la bank-
 ista kalkulo estus funkciinta, en kiu la
 tuta terĝobdo kiel malgranda ero estus
 entenata. La tuta homaro estus al li tri-
 butdeva kaj tute senhava. Tiu afero esti-
 dentigas trape la neeblecon de tia siste-
 mo, kiarigas al ni la fakton, kial ĉiam
 denove devas ekesti krizoj, dum kiuj es-
 las detruata kapitalo, ĉu militoj, ĉu revo-
 lucioj aŭ ekonomiaj krizoj.

Inĝeno en la grundon.

La necesaj aranĝoj

Per la grundo nuntempe estas rajne-

estas rapide klarigebaj.

1. La nacia banko devas reguligi tiamaniere la moncikulado, ke ĝi nek per de la franko restas firma, ke ĝi nek per inflacio malaltigas nek per deflacio alti-

blas kaj vendas ĝin post mallonga tempo multege profiti. Oni aĉetas hodiaŭ grundojn, kiuj disponas pri la necesa mono, da aĉetemo konstante plialtiĝas, povas la prezoj por la grundo sekve de la granda akceto konstante plialtiĝas, povas gajnas je pli altiganta laborenspezo pro la malaltiganta rentumo, tion tuj forprenas de ni la grundoposedantoj. La monaĵoj kaj grundaj rent-enspezantoj havas siajn fin-

2. Kiam sekve de daŭranta bona konstrukturo, kiu rezultas el tio, la formigo de kapitalo pligrandigas kaj altigante premas la rentumon kaj per tio ekostos konstrukturo, ĝi devas zorgi pri certigo de la moncikulado. Pro tio la kapitalo estas devigata al oferto, la procentaĵo plue mal-

altigas, la laborenspezo altiĝas je debelo

3. Por eviti la fuĝon de la kapitalo al la grundo estas necese reaĉeti la grundon per la komunumoj kaj fordoni ĝin laŭ konstruajto aŭ laŭ hereda farado. Per tio la altiganta grundrento estas havigata al la komunumo (socio).

estas en tia sistemo, tute egale de kiu

tiamaniere eble demandus la leganto. Jes, tiel simpla ĝi estas. Tiel simpla ĝi estas — se ne interesatoj pri la rentumo per mil "se" kaj "sed" kaj komplikaj teorioj nebuligus tiujn simplajn interrilatojn kaj se la karaĵ samlandanoj ne dom-atenus tiujn ĵonglaĵojn, sed pli alte tak-

problemo". Sed problemoj, kiuj devas esti solvita kaj eĉ estas solvibla. Fakte mon-

Werner Schmid.
Lau germanlingva broŝuro "Der Zins, den wir bezahlen", eid. 1964, de Libersocialista Partio de Svisio.
tradukis Fr. Bierhoff.

de politika ekonomio estas sablo inter la radaro. Montriĝis, ke ĝi ekpluatas la homojn. Montriĝis, ke tio, kio estas por-

Aldono de la tradukinto:
"Lau la nun reganta monstemo la borsoj estas la rabist-kavaliraj kastejoj de la grandfinancistaro."

de la rentumo, sendube malrapide sed certe.

Gérant & Imprimeur: C. Baudé, F 47 Laroque-Timbaut
Commission paritaire de presse..... n° 39 863

(Tu teksto origine aperis en la ĵaro revuo de
S.A.T. "Sennacieca Revuo" n°95 - ĵaro 1967.)